

TERCIÁŘSKÉ LISTY

duben 2018

Zpravodaj MBS SFŘ Plzeň
(Jen pro vnitřní potřebu MBS.)

Z odkazu sv. Františka:

Kdo spíše snese pronásledování, než by odešel od svých bratří, ten zůstává v pravé a dokonalé poslušnosti, protože „dává život za své přátele“ (Jan 15,13). (Napomenutí 3) (*ajp*)

Celosvětová síť modlitby s papežem
ČESKÁ REPUBLIKA

**Úmysly Svatého otce Františka
pro rok 2018
svěřené celosvětové síti Modlitby
s papežem (Apoštolátu modlitby)
Květen 2018**

Evangelizační úmysl: Za poslání laiků
– aby laici mohli své jedinečné poslání naplňovat skrze tvořivou odpověď vůči výzvám, kterým svět dnes čelí.

Národní úmysl: abychom dobro
nevnímali jen jako povinnost, ale také jako něco velkého, co smíme konat (*srv. Žl 1*).

Národní úmysl – za milost zakusit
láskyplný pohled, kterým nás Bůh trvale provází a proměňuje. (*srv. Žl 139/138*). (*papež František, Vatikán, 13. února 2017*)

Bratr Jan Nepomuk 15. 3. 2018 požehnal obnovenému praporu plzeňských terciářů. Velké poděkování těm, kteří stáli za jeho záchranou a obnovou – Milanovi, Jitce a Alence.

**Z Mezinárodní kapituly SFŘ Řím 2018 (1. díl)
Stav Sekulárního františkánského řádu v roce 2017**

Sekulární františkánský řád je přítomen ve 112 zemích světa s počtem 70 zřízených a 18 vznikajících národních bratrstev, spolu se speciálním typem přítomnosti světských františkánských skupin v dalších 24 zemích. Řád má přibližně 300.000 členů.

Činnost Mezinárodního předsednictva CIOFS bylo podporováno několika komisemi (pro komunikaci, JPIC, pro spravedlnost, mír a ochranu stvoření, pro rodinu, pro formaci, pro františkánskou mládež a komise právnícká a ekonomická).

Afrika a Čína byly pro naše bratry a sestry velkým přínosem a zaměříme se na tyto oblasti v příštích třech letech. V Arabském světě se SFŘ potýká s problémy, ale roste navzdory těžkým okolnostem. Je využíváno různých médií (internetová stránka CIOFS, Facebook, nového digitálního časopisu Vox Franciscan / Františkánský hlas). Předsednictví CIOFS sdílí radost z bratrských událostí a spolupracuje na poskytování pomoci, když se nastanou přírodní katastrofy.

Přesto, že finanční prostředky jsou pro mezinárodní bratrství nadále problémem, během posledních tří let bylo zaznamenáno výrazné zlepšení příspěvků z několika národních bratrstev. S tímto úkolem souvisí i získání přesných demografických údajů z národních bratrstev. (flk)

Odjinud (ze Zpravodaje SFŘ v ČR) Důvody vitality MBS SFŘ Sušice

I po ustanovení společenství a volbě formátora nezůstává formace jen záležitostí zvoleného, ale spolupracuje na ní také asistent a byl vytvořen celý tým, který formuje zájemce v několika skupinkách, dle jejich časoprostorových možností.

Pro zájem o vstup do tohoto společenství je klíčová otevřenost společenství pro věřící z širokého okolí. Bez této otevřenosti a vstřícnosti odpovídající Františkovu duchu se mohou jen těžko očekávat nějaké přírůstky.

Důležitá je také atmosféra a vztahy ve společenství. Otevřenost, vstřícnost, přijetí, láska a radostnost vytváří příjemně přitažlivé prostředí. Prvotní nadšení a horlivost se za pět a půl roku scházení transformovaly a ustálily do akční, radostné atmosféry. Společenství

je vnímáno jako zázemí a domov (nejen) pro členy SFŘ.

Klíčové pro vitalitu každého společenství, které se hlásí ke sv. Františkovi, je vytrvalé prohlubování bratrství. Potřeba být spolu vedla Sušické společenství ke každotýdennímu setkávání a využívání řady dalších příležitostí, jako jsou různé akce a pouti. I jenom lidsky vzato – jaký mám vztah k těm, které mi stačí vidět jednou za měsíc a nezářídka ani to ne? Má-li společenství zůstat živé a vztahy se prohlubovat a směřovat k ideálu ze Skutků apoštolů („měli jedno srdce a jednu duši“), nemůže to stačit. Někteří by mohli namítnout, že je to nemožné – máme práci, rodinu, mnoho různých povinností – jistě, vše je otázkou priorit. Ruku na srdce, na kterém místě je SFŘ? V Sušici mají také rodiny, práci a mnoho jiných povinností. Jistě se najde řada vážných důvodů, proč někteří na setkání nemohou přijít (práce na směny, nemoc), ale pokud se schází společenství každý týden, setkají se takoví po 2 či 3 týdnech, je-li to měsíčně – vidí se třeba až po čtvrt roce. A pokud si mezi tím ani

nezavolají, dá se zde mluvit ještě o vztazích? Častější setkávání umožňuje také daleko pestřejší a zajímavější program. A jak by řekl klasik – kdo nechce, hledá důvody, ale kdo chce, hledá způsoby.

Pro živé vzájemné vztahy nestačí se s druhými jen vidět, ale také ke druhým mít důvěru. Ta pak pramení ze vzájemného poznání, sdílení, slavení, obdarovávání se. Prožívat společně své radosti, ale i starosti a nemoci důvěru upevňuje a prohlubuje.

Kořeny vitality jsou v hlubokém vztahu ke Kristu u většiny členů MBS, v promodlení všech aktivit, setkání a každodenního života. Součástí každého setkání je připojení se k celé církvi modlitbou nešpor obohacených četnými spontánními prosbami. Výhodou pro modlitební život společenství je možná i to, že někteří členové v minulosti prošli seminářem charismatické obnovy. *(zkrácen; flk)*

Pozvání od sousedů

Loretánský Hájek 2018: Pout' seniorů - čtvrtek 17. 5. 2018 ve 12:00 hod., slouží P. František Michal Pometlo, OFM

Františkánskou cestou

Františka Marie Kryslová

Naše sestra Maruška oslavila v posledním únorovém dni neuvěřitelné osmdesáté narozeniny. Pravdou je, že ale dlouho

připravovaná rodinná oslava se mší svatou v Plasích, společným obědem a varhanním koncertem jejího vnuka a jeho manželky, žijících v Německu, musela být zrušena, neboť Marušku nečekaně přepadla silná a dlouhá chřipka. Její blízcí jí tedy mohli popřát jen „na etapy“ a plně jí oslavu nahradili až při velikonočních svátcích, když jí dopravně umožnili účast na velikonočních obřadech a také ji odvezli do Všerub, kam v dětství chodívала s rodiči do kostela a na všerubském hřbitově jsou pochováni členové její rodiny. I naši návštěvu, původně domluvenou na únor, jsme museli posunout až na duben. Maruška se přes zimu – vzhledem k horšímu zraku – nemůže účastnit našich setkání, ale od dubna už se na ni zase můžeme těšit. O to milejší bylo setkání, jehož jsme se s Pavlou a Lubošem zúčastnili.

Maruška byla na nás ve svém malém a útulném bytečku štědře přichystaná a při čaji a vínu, chlebičkách a roládě jsme si hezky popovídali. Maruška se zajímala o novinky v našem společenství a s Pavlou si vyměnila informace o společných známých. My jsme Marušku také trochu vyzpovídali. Dozvěděli jsme se, že se často musela stěhovat, byť ne na velké vzdálenosti. A tak z rodné Nekmíře odešla do Tatiné, pak k sestře do Plzně na Doubravku, pak dostala byt v Plzni na Karlově, odtud se se svými dvěma dcerami odstěhovala na Slovany do Blatenské ulice, a když už po jejich odchodu a s určitými zdravotními problémy nepotřebovala velký byt ve 4. patře bez výtahu, vyměnila jej za menší byt v prvním patře a s výtahem ve Skvrňanech. Tím se domnívala, že už jí další stěhování nečeká. Ale chyba lávky! Jednou v noci ji přivřeným oknem na ulici vzbudil šramot, a když se šla potichu podívat, uviděla na ploché střeše pod oknem tři muže s páčidly. Jeden z nich si jí všiml a naštěstí všichni tři utekli. Ale Maruška neměla klid a žádala na „byťáku“ o jiný byt. Brzy se jí podařilo vyměnit onen původní za stejný byt ve stejném domě o dvě patra výše. Jen nabízený byt byl velmi zdevastovaný a ona v prvním okamžiku nevěděla, zda by zvládla jeho opravu. Ale její rodina, zvláště zeť Honza, opět pomohla, a tak se brzy mohla přestěhovat.

Maruška pracovala ve „výpočetce“ na Slovanech, a když firmu přesunuli během její mateřské dovolené do Vochova, nechtěla komplikovaně dojíždět a našla si práci ve Škodovce. Pracovala v konstrukci, nejdříve v „hornictví“ (kde se konstruovaly např. těžní věže) a pak přešla do „zubárny“ (kde se vyráběla ozubená kola). Tam vydržela až do důchodu.

Zeptali jsme se Marušky, jak si našla cestu k františkánům. Začalo to v době, kdy bydlela na Karlově. Chodila tehdy do kostela k redemptoristům a tam poznala Marušku Ventovou, která tehdy byla františkánskou terciářkou (*pozn. nyní je karmelitkou*). Také ona měla dvě dcery, o něco mladší, než byly dcery naší Marušky, a obě byly na jejich výchovu samy. Brzy se sprátelily. K Marušce Ventové chodil na návštěvy P. Jiří Mazanec, s nímž naši Marušku seznámila. Ten ji také potom přijímal do řádu (*pozn.: noviciát 22. 7. 1976, profese 23. 7. 1977*). Pak přišel do Plzně P. Stanislav Juřík a P. Michal Pometlo a i ti měli na její formaci velký vliv. Když byli v Plzni souzeni a uvězněni františkánští kněží, přišli si pro Marušku do práce estébáci, odvezli ji do věznice na Bory a vyhrožovali jí, že jí vezmou dcery. V tom roce se ale obě Maruščiny dcery vdaly, tak Maruška se nebála, že jí odejdou z domova, ale měla strach, aby její rodině neubližovali. Na Borech se také setkala s P. Michalem Pometlem.

V osmdesátých letech působila Maruška v plzeňském společenství jako ministryně. Bylo to – jak si vzpomíná - po sestře Alžbětě, po Marušce Pechmanové a před Pavlem Polívkou. V letech 1990 – 93 pak byla členkou prozatímní Národní rady SFRŽ. Za totality se plzeňští františkánští terciáři scházeli „po bytech“, často právě u Marušky doma. Později také v bytě ve Františkánské ulici, kde nějaký čas bydleli P. Křivanec, P. Řehka, P. Mazanec a P. Pometlo, o nějaký čas dále i P. Žák. Na setkáních v době totality byl vždycky přítomný kněz a čas byl věnován modlitbě i formaci. „Byly to krásné časy,“ zmiňuje Maruška. V 90. letech se pak začali terciáři scházet na faře ve Františkánské ulici (resp. ve františkánském klášteře).

Za totality se také jezdilo do Prahy, kde se mohli setkávat s pražskými terciáři. Kněží také nabízeli duchovní obnovy. Jezdilo se například na faru manželů Polívkových v Bukovci na Sušicku, kde obnovy pořádal P. Aleš Zlámal. V Praze se Maruška seznámila např. s Jirkou Tůmou, který vydával Serafínské listy (po něm je převzal Jirka Šenkýř a Jirka Zajíc).

„Nedávno jsem v bytě malovala a mladí mi řekli – mami, máš tu spoustu knížek, co už myslíš, že nebudeš číst, dej do bedny a my to odvezeme do Tatiné, možná se budou hodit někomu jinému, třeba v klášteře, a tobě tady překážejí. Tak jsem udělala šest beden, hlavně knihy s drobným písmem, na které už nevidím, i tam bylo několik biblí. A

děti už bedny přebraly a něco si odnesly. Tak mám radost, že knihy slouží dále.“

Marušku ze společenství známe jako neomylnou hlasatelku stránek breviáře, když se chystáme ke společné modlitbě nešpor, ale jinak do debat příliš nevstupuje. Po našem setkání jsme si museli názor o ní trochu poopravit. Maruška je velmi sdílná, bystře a pohotově si s námi povídala a nechybí jí ani smysl pro humor. Děkujeme jí za milé přijetí a její vzpomínky a vyprošujeme jí u Pána pevné zdraví a ještě dlouhá léta mezi námi. Amen. Díky takovýmto vzácným a pokorným duchovním osobám žila v Plzni františkánská spiritualita i v těžkých dobách komunistického pronásledování. (ajš)

Pouť ke svatému Josefovi

Blízko Nýřan u Plzně se nachází malá obec Úherce. Každoročně se zde koná pouť, jedna z nejznámějších a největších na Plzeňsku.

Letošní pouť se uskutečnila 24. března. My poutníci z farnosti bratří františkánů jsme na pouť doputovali pěšky z Nýřan, nebo dojeli autem. Počasí bylo pěkné a kolem kostela svatého Josefa se to hemžilo stánkaři

s pouťovým zbožím a pouťovými atrakcemi všeho druhu. Pouť se koná o svátku svatého Josefa, který je i patronem zdejšího kostela. Ten je už z dálky dobře vidět, má opravenou střechu a je poměrně velký.

Vnitřek kostela má však jen holé stěny a zbytek oltáře. Místní aktivisté, kteří z příspěvků lidí zajišťují opravu vnitřku kostela, opravili okna a udělali nové vitráže. Jedná se o Občanské sdružení Úherce. Na nástěnkách jsme si mohli prohlédnout dřívější vzhled kostela a pokračující opravy.

Přesto se vytratil hlavní účel tohoto kostela, a to jsou bohoslužby. Místní lidé chodí do těchto prostor na prohlídku, ale nezdržují se a

neshromažďují ke mši svaté. Zapalují svíce na schodišti u oltáře a odcházejí do víru venkovních atrakcí.

My jsme zde chtěli prožít mši svatou, kterou nám sloužil bratr Jan Nepomuk, OFM. Ten nám přiblížil svatého Josefa ve svém kázání jako člověka spravedlivého a bohabojného. Svatý Josef stál po boku své snoubence Panně Marii, i když úplně nerozuměl jejímu početí. Z jeho ctností zvláště vynikala víra a spolehnutí se na Boha. Přijal úplně otcovskou odpovědnost za Pána Ježíše. V tom je příkladem i dnešním otcům. Svým povoláním byl tesař. Jeho dalšími dobrými vlastnostmi byla poslušnost a ochota ke službě. Byl tichý, ale Bohu plně důvěřoval a vykonal vše, co se od něj žádalo. Je také uctíván jako patron dobré smrti.

Byli jsme rádi, že jsme mohli spojit pouť do kostela s venkovní poutí a pomodlit se za ty, kteří se zatím jen rozhlížejí po kostelním prostoru. Snad i sem přijdou za čas lidé do obnovených prostor slavit mši svatou.

Modlitba ke svatému Josefovi: Svatý Josefe, uč nás Boha milovat a hříchu se vždy varovat. Ať žijeme zde ve světě jako Ježíš a Maria s tebou v Nazaretě. (*ajp*)

Ekumenické sdílení

Augustin a Benedikt, řád ducha v chaosu světa

... tak zněl název třetí (druhou jsme vzhledem ke střetu termínu s naším termínem společenství byli nuceni vynechat) přednášky **Martina Šimka** v jeho ročním cyklu Evangelického sboru v Přešticích nazvaném „Lidé, kteří měnili svět“, jež se uskutečnila ve čtvrtek 22. března 2018 v přeštickém Kulturním a komunitním centru a již jsme se opět v hojném počtu (pěti) také zúčastnili.

Z poznámek:

Aurelius Augustin i Benedikt z Nursie působili v době hroučícího se římského impéria. Jejich životním posláním byla posila křesťanů ve víře. Augustin byl římský občan afrického původu a byl biskupem na přelomu 4. a 5. století. Biskupů bylo tehdy daleko více než nyní, jen v Africe jich bylo na 500.

Vycházíme-li z vyobrazení, působí na nás Augustin prostě a pečlivě a Benedikt, který byl o dvě generace mladší a ve svém životě se odříkal všeho světského, vypadá drsně se svou kutnou a tváří hustě zarostlou vousem.

„Stvořil jsi nás pro Sebe a neklidné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě“, říká **Augustin**. Jeho cesta k prostotě byla velmi dlouhá. O jeho životě víme mnoho, byl velmi plodným autorem. Římská Afrika byla bohatým územím, obilnicí Říma. Augustin pocházel z dnes již neexistujícího města Thagaste, jeho otec byl úředníkem, jenž se nechal pokřtít těsně před smrtí („Ten váš Bůh je tak náročný!“). Naopak matka Monika byla oddanou křesťankou, jež trvala – po 30 let – žila na modlitbách, i za synovo obrácení. Augustin studoval v Kartágu – proti matčině vůli – právo, filosofii a

řečnictví. Ve studiích ho podporoval jeho patron Romanus. Augustin několik let úspěšně studoval, ale ztrácí víru a zkouší vše možné. Má i nemanželské dítě s otrokyní a dostává se do sekty manichejců. Po smrti otce se Augustin opouští se družku a dítě a na čas vrací k matce. Několik let je učitelem Romanova syna, pak odchází do Kartága, do Říma a do Milána. Augustin zažívá hluboké zklamání, žije asketicky (vegetariánství), ale nevede ho to k Bohu. Až setkání s biskupem Ambrožem, jeho hrdinský odpor vůči ariánské císařovně a jeho kázání jej přivádí ke konverzi. Stává se katechumenem a matka Monika po jeho vymodleném obrácení umírá. Augustin se vrací do Afriky, prodá majetek po rodičích a zakládá se svými přáteli něco jako klášter. A začíná chrlit texty – disputace, dialogy, písně ... Později se přestěhoval do města Hippo Regius a místní věřící jej přinutili, aby se stal biskupem. Jeho druhové přicházejí za ním. V té době začíná stěhování národů, městem protahují vandalská a římská vojska a Augustin umírá.

Co od Augustina můžeme přijmout? Ukazuje nám cestu křesťana – nikdy není pozdě, naděje vítězí, jeho srdce hoří pro Krista. Inspirativní je postava jeho matky Moniky a síla její modlitby.

Do doby zkázy Říma, stěhování národů (Vandalové, Anglové, Frankové, Gótové) a rozštěpení církve na západní a východní přichází **Benedikt z Nursie**. Narodil se v Nursii v roce 470 do světa, který nefunguje, a kdy často biskupové nahrazovali světskou moc a byli odpovědní za vše – zásobování, obranu, jednání s barbary ... O Benediktově životě máme málo informací. Také pochází z úřednické rodiny, a protože je nadaný, odchází do Říma. Také zažívá velké zklamání nad světem a nad křesťanstvím. Upíná se k Bohu a neví, jak zakořenit. Dostává se ke spisům východních Otců z pouště, kde se zrodila tradice mnišství. Egypťan Antonín Benedikta inspiruje svým odchodem od „zlého“ světa. A tak Benedikt zakládá komunitu mužů. Zjišťuje časem, že ale poustevníci se místo duchovnímu životu věnují jen potulce, zahálce a spoléhání na jiné. To se mu nelíbí a hledá řád. Opouští nehodné bratry, odchází k vesničce Subiaco a usazuje se v jeskyni. Živí se prací a lidé za ním přicházejí o radu. Když se k němu začnou přidávat další bratři, vytváří pravidla. Dostane se však do sporu s místními církevními hodnostáři a odchází na Montecassino, kde zakládá novou komunitu. Zde začíná tepat nové srdce křesťanství. Pro zajímavost – založení kláštera na Montecassino nastalo ve stejný čas jako zrušení athénské akademie. Symbol přechodu starého a nového věku.

Benedikt brzy umírá, ale obsah Benediktovy řehole může být vzorem i pro světský život. Odkazuje na Augustina a pouštní Otce. Byly i starší řehole (Basilova, Kasiánova ...), ale Benedikt je nový, moderní, hluboký. Inspiroval se i Davidovými žalmi (benediktýni stávají k noční modlitbě). Řád potřebuje nezávislost, bratři se musejí živit prací vlastních rukou. Ustavuje opata, hospodáře i vrátného. Není až příliš konkrétní, mnoho věcí nechává na rozhodnutí

opata. Všechny sklony má mnich odevzdávat Bohu, má o nich otevřeně mluvit. Nevyžaduje extrém, ani ve stravování. Každý mnich je originál a vyžaduje individuální přístup. Věnuje se duchovní obrodě: „Musíš se vyrovnat sám se sebou, abys mohl sloužit Bohu.“ Uplatňuje zásadu pohostinství – k poutníkům, k nemocným ... Kláštery se stávají centry sociálních služeb a vzdělávání. Mniši působí u královských dvorů i v necivilizovaných zemích. „Dobrý hospodář vynáší dobré i špatné ...“ Má velkou úctu k mešnímu poháru i motyce. „Ora et labora – modli se a pracuj!“ (ajš)

Náš kalendář

(pozor – několik změn oproti běžnému měsíčnímu kalendáři)

26. 4. Sdílíme se (se sv. Klárou) – v duchu ekumeny – společná účast na přednášce Martina Šimka z Evangelického sboru v Přešticích „**František a Dominik, návrat k srdci** aneb Bláznovství a moudrost jako zbraň proti zlu“ (František z Assisi a Dominik de Guzmán) v rámci cyklu „Lidé, kteří měnili svět“ v Kulturním a komunitním centru v Přešticích; odjezd z Plzně auty v 17.15 hod. z autobusové zastávky směr Klatovy naproti konečné tramvaje č. 4 – Bory (nutno se předem telefonicky domluvit)

3. 5. Modlíme se (se sv. Antonínem) - 17.00: společná modlitba v kapli; pak ve farním sále rozjímavá četba z františkánských pramenů (Tomáš z Celana: První život a podivuhodné činy svatého Františka z Assisi - První životopis (1229) - I. kniha; XI. – XV. kapitola) a debata k četbě

8. 5. Oblastní františkánská pouť na Svatou Horu – program: 9.30 – sraz na parkovišti, pak společný odchod k bazilice; 10.00 – mše svatá v bazilice; 11.30 – oběd; 13.00 – formace na téma Panna Maria, prostřednice všech milostí (v sále muzea; promluva br. Bonaventura Ondřej Čapek, OFM, a host). Přihlášky na oběd a duchovní obnovu - e-mail: frantiskan@kolafa.name; tel. 602 306 284; nejpozději do 30. 4. 2018. Příspěvek na oběd a pronájem sálu 200 Kč.

10. 5. Pomáháme (se sv. Anežkou) – 16.30: formace s Anežkou Janou Pachnerovou (Domeček bratří františkánů, Komenského 17, Plzeň); / 17.00 – návštěva někoho ze (starších) sester / bratří – dle domluvy

17. 5. Sdílíme se (se sv. Klárou) – v duchu ekumeny – společná účast na přednášce Martina Šimka z Evangelického sboru v Přešticích „**Tomáš a John, vrchol i závrat'** aneb Příběh, který mluví navzdory výškám i pádům“ (Tomáš Akvinský a John Viklef) v rámci cyklu „Lidé, kteří měnili

svět“ v Kulturním a komunitním centru v Přešticích, Masarykovo náměstí 311; odjezd z Plzně auty v 17.15 hod. z autobusové zastávky směr Klatovy naproti konečné tramvaje č. 4 – Bory (nutno se předem telefonicky domluvit)

24. 5. Setkáváme se (se sv. Františkem) - 15.30: příprava agapé ve farním sále; 16.00: adorace v kostele NPM, 16.30: mše svatá v kostele NPM, 17.00: setkání společenství ve farním sále (nešpory, organizační záležitosti, formace, agapé ...)

31. 5. Společná účast na slavnosti Božího těla s Otcem biskupem – katedrála a náměstí Republiky v 18.00 hod.

Pozn.: někdy může dojít k dílčím změnám. Kdo z vás se neúčastní aktivit MBS pravidelně každý čtvrtek, raději si prosím ověřte na telefonu 607 607 511, že je vše podle plánu. Děkujeme.

SLAVÍME v dubnu a květnu 2018

Profese:

Blanka Ludmila Škodová (2. 4. 1972)
Zdislava Anežka Anna Karpíšková (20. 4. 2017)
Ludvika Dagmar Spíralová a Veronika Helena Gibischová (21. 4. 2016)
Ludmila Anna Srbová (13. 5. 1995)
Prokop Oldřich Rosůlek (18. 5. 2006)
Glorie Stanislava Chadimová (19. 5. 2003) - **15 let**
Benigna Jiřina Křížková (21. 5. 1944)
Anežka Alena Vadlejchová (22. 5. 1992)

Narozeniny:

Anežka Jitka Polívková (10. 4. 1950)
Anežka Alena Vadlejchová (23. 5. 1952)

Přejeme hojnost Božího požehnání!

Redakční rada:

František Karel Ženíšek, František Luboš Kolafa, Ludvík Milan Kučera, Anežka Jana Pachnerová, Antonín Jaroslav Šedivý.

<http://www.mbssfrplzen.estranky.cz/>

<https://www.facebook.com/mbsplzen>

